

Szakmai gyakorlat a St. Patrick's International School-ban

2023. októberében eddigi életem kétségkívül legizgalmasabb kalandja vette kezdetét. 7 hónapot töltöttem Barcelonában, és a városközponttól kijebb eső St. Patrick's International Schoolban dolgoztam 'English Teaching Assistant'-ként. Dolgoztam korábban is gyerekekkel, de mindig mozgásos formában tanítottam őket, és magyar nyelven, így nagyon kíváncsi voltam hogyan boldogulok majd egy nemzetközi környezetben. Elsődleges célom az volt, a szakmai gyakorlatom végére el tudjam dönteni, hogy a pszichológiai tanulmányaim folytatása során, illetve karrierem, és remélem hivatásom megkezdésének útján a gyermekek segítségének irányába induljak-e (ahogyan a mesterképzés alatt is fejlődés specializációra jártam), vagy térjek át a felnőttekre.

Gyakorlati tapasztalatok – Élet Barcelonában

Helyzetem különlegesnek mondható abból a szempontból, hogy habár az első két hetet egyedül töltöttem új otthonomban (amely egy igen drága airbnb szoba volt, a lakáson 3 másik lánnyal osztozván), ezután a párom és kismacsánk is megérkezett Magyarországról, akikkel együtt éltünk egészen a mobilitás végéig. Elsősorban így olyan lakhelyeket kerestünk, ahol nem kell osztoznunk a lakáson, megfizethető áron van, és lehet kisállatot vinni. Ez felettébb nehéz feladatnak bizonyult, néhány telefonos alkalmazás (pl. Fotocasa, Idealista), Facebook csoport és Whatsapp csoport segítette hosszas keresőmunkánkat. Végül külföldi viszonylatban jó áron, abszolút jó környéken sikerült megtalálnunk otthonunkat – így megérte a sok fáradalom. (Csináltam egy listát alkalmazások, csoportok neveivel, illetve helyiek ajánlásaival, ha valakinek szüksége van rá, írjon egy emailt nekem a noni.philipp@gmail.com email címre és szívesen megosztom.)

Újdonsült munkahelyemre napi 50 percet kellett utaznom, de kezdeti elkeseredésem ellenére ez az idő reggel a mentális felkészülésben, felébredésben segített, a munka végeztével pedig élményeim, esetleges feszültségeimet helyükre rakni, megfelelően csatornázni. A Barcelonai vonatok – és úgy általában a felszínen zajló tömegközlekedés – hagynak maguk után kívánni valót. A Google maps alkalmazás például egyáltalán nincs összehangolva az indulási és érkezési időkkal, a vonatok késnek, vagy végül nem is indulnak. Nagyon szórakoztató élmény, amikor néha-néha leesik egy nagyobb eső a városban, mivel az infrastruktúra, az emberek és járművek abszolút nincsenek ezekhez hozzászokva, és ezekre felkészülve. Ha az időjárás előrejelzés nagyobb esőt, vihart mutatott, mindig rá kellett számolnom minimum fél órát az utazásaimra, hogy a beázott metrók, nem funkcionáló jegykezelő gépek, elakadó buszok és pánikszzerűen menekülő emberek kaotikus körforgásában eljussak az általam kívánt helyre. A metróhálózat egyébként kiváló a városban, szinte mindenhova el lehet jutni velük, még a tágabb külváros tengerpartjainak vagy látványosságainak látogatásához is használhatóak. 30 év alatt a 'T-jove' nevű tömegközlekedési kártyát érdemes kiváltani, amely egyszeri (személyes! – érdemes időpontot is foglalni a nagyobb csomópontokon található szolgáltató helyekre) kártya kiváltáshoz és regisztrációhoz kötött, ezután alig több, mint 40 euróba kerül 3 hónapra. A megújításhoz elegendő a majdnem minden megállóban megtalálható piros automatákban odaérinteni a kártyánkat, és megvenni a következő 3 hónapra szóló bérletet. Ez a 'T-jove' mind a 6 közlekedési zónára érvényes Barcelona körül, egyébként a mindennapokban, még a munkahelyemig is az 1-es zóna terjed ki, ebben található minden, ami szigorúan véve Barcelona.

Boltokkal remekül fel van töltve a város, olcsó vásárlásokhoz az itthoni mintához hasonlóan az Aldi és a Lidl vált be nekünk. Egy hónapban ketten nagyjából 200 eurót költöttünk bevásárlásokra, és bár általában főztünk, időnként persze kihagyhatatlan egy-egy tapas vacsora – amely két főre hozzávetőlegesen 50-60 euróba került.

Szakmai gyakorlat

A British Curriculum szerint működő spanyol intézménybe 0-12 éves korú gyermekek járnak a világ különböző tájairól. Magában foglal az iskola tehát egy Pre-nursery (0-2 év), egy Nursery (3-4 év), Reception (4-5 év) és egy Primary (6-12 év) szekciót, amelyek egymásra épülő foglalkozásokkal, változatos tantervvel és sokszínű környezetben követik végig a gyermekek előrehaladását. Az igazgatónő, aki egyben az iskola alapítója is, már az első napon azt mondta, szeretné, ha itt töltött időm alatt az iskola minél több korosztályának mindennapjait megfigyelném. Ehhez híven az első hónapomat a Nursery és Reception korosztályokkal, a november-decembert a Pre-nurseryvel, januártól áprilisig tartó harmadik időszakomat pedig a Primary részen töltöttem. Ezáltal – mint megtudtam igen ritka – lehetőséget kaptam arra, hogy mindenkit megismerjek az intézményben tanárok és diákok tekintetében is, illetve megtapasztalhassam a tanulásuk módjának egymásra épülő rendszerét, lássam a már csecsemő korban megjelenő viselkedési keretek érettebb korban való gyümölcsöző hatását és nem utolsósorban a gyermekek társaik és a tanárok felé mutatott meleg érzelmi és egyúttal tiszteletteljes viszonyulásának fejlődését. Az iskolában csak az angol nyelv megengedett, a tanárok és diákok egymás között csak ezt a közös nyelvet használhatják az intézmény falai között (természetesen kisebb korban ez még csak részletesen valósul meg gyermeki oldalról, de a felnőttek munkája során nagyon szigorú elvárás ez az igazgatónő részéről).

Mindennapjaim feladatai nem teljes mértékben illeszkedtek a pszichológia szakterületével, de rengeteg tanulási lehetőséget nyújtottak. 4 éves kor alatt az angol dalok éneklése, finom- és nagymotoros készségek fejlesztése játékos keretek között, evés-ivás-ürítés lebonyolításában, rendrakásban való segítség, altatás, délutáni alvás alatti felügyelet, udvari játék felügyelete, közös játék, szociális interakciók megfigyelése tartoztak a fő munkaköreim közé. 4 éves kor felett a hangok, betűk és számok elsajátítása, később ezek műveleti használata, ceruzafogás képességének elősegítése, fogalmi gondolkodás facilitálása, angol szókincs fejlesztése, olvasási készség gyakorlása, matematikai feladatok megoldása, művészeti tevékenységek asszisztálása, hirtelen felmerülő osztálytermi helyzetek megoldása, étkezésük felügyelete és segítése, szociális interakcióik megfigyelése, szükség esetén beavatkozás, közös játék és problémamegoldás területein foglalkoztam a gyerekekkel.

Egy átlagos februári kedden például a 9:00 órás kezdés előtt negyed órával érkeztem az iskolába. Mivel a Primary részen elsősorban a Year 2-nak segítettem (6-7 éves gyerekek), köszöntöttem Lucy-t és Gary-t, akik az ezen az évfolyamon tanuló két osztálynak angol anyanyelvű tanárai. Átbeszéltük a napi tervet, tanórákat, tervezett intervenciókat, esetleges tanulókról való meglátásokat. Ezután mindkét osztályt felkísértem az udvarról termeikbe, és felhívtam figyelmüket minden eszközre, amire szükségük lehet aznap. Mivel spanyol, katalán, kínai, jóga, zene óráikon nem kellett részt vennem, így ezekben az időszakokban legtöbbször a tanárokkal előre egyeztetett gyerekcsoporttal (akiknek tanulmányaik terén általános nehézségeik vannak, vagy az adott feladatot, esetleg előző napi tevékenységet túl nagy kihívásnak találták, lemaradtak) félreeső helyre vonultam. Ha például az írás volt a fókuszban ezen a héten, az osztályban felolvasott történetet együtt, játékos keretek között felelevenítettük, ezután ők mondatokat fogalmaztak saját szavaikkal emlékeztük

segítségével. Közös megvizsgáltuk, hogyan lehet egy-egy mondat érdekesebb, gazdagabb, szükség esetén módosítottuk a jelentést vagy szórendet, majd ők füzetükbe írni kezdtek. Eközben már csak a szóközők, írásjelek, szép, megfelelő méretű írott betűk pontos használatára emlékeztettem őket. Figyelmi, tanulási, viselkedési nehézségekkel küzdő gyermekek esetén szabadon alkalmazhattam ötleteimet a velük való munka minél jövedelmezőbb kimenetele érdekében. Amennyiben valamelyik tanár arra kért, az osztályterem dekorálásában, nyomtatásban, laminálásban, adminisztratív feladatok ellátásában segítettem. Angol, matematika, művészet, mindfulness órákon legtöbbször részt vettem, és aktívan figyeltem, ha valamelyik diák segítségre szorul, a többieket és a tanárt nem zavarván segíteni tudjak neki a felzárkózásban. Ebédidőben az étkezőben, udvaron, vagy 'lunch-club'-okon töltöttem az időmet a gyerekekkel, építve velük személyes kapcsolatot, beilleszkedési nehézségekkel küzdő diákokkal beszélgettem, játszottam; magatartási problémákkal küzdő fiatalok esetén pedig tanáraik által állított szabályokat igyekeztem konzekvensen betartatni. Saját egy órás ebédszünetem után a délután 17:00 órai befejezésig az eddig már említett feladatokat láttam el újra, sokszor az évfolyam másik osztályánál. Feladatom volt még példaként kiemelve az olvasási szintjük folyamatos monitorozása, szövegértési szintjük meghatározása, kiejtésbeli hiányosságaik pótlása – és minden héten az ezek szintjeihez illeszkedő iskolai könyvek, történetek kiválasztása otthoni gyakorlás céljából.

Különleges helyzetem akkor vált még meghatározóbbá, amikor a tél végi-tavaszi időszakban egyre több tanár betegedett meg, és mivel nincs sok „fölösleges” alkalmazott az intézményben, engem kértek meg, hogy helyettesítsek tanárokat. Így még soha nem ismert tanári vénámat is felfedezhettem, és hatékonyságom láttán gyakorlatom utolsó napjaiig is 6-12 éves korosztályban tanítottam különböző tantárgyakat, ha bármely tanárt helyettesíteni kellett. Nagyon hálás vagyok a vezetők belém fektetett bizalmának, és a rengeteg pozitív visszajelzésnek, amit kaptam.

Az iskola tanárai véleményem szerint kivétel nélkül professzionális, intelligens, jólelkű, nyitott, empatikus, őszinte és értékes emberek, az első naptól kezdve barátok között éreztem magam, kérdés nélkül támogattak engem, és támogattuk egymást a nehezebb napokon is. A nehezebb napok oka sajnos több ízben és alkalommal is az igazgatónő volt. Ellenem közvetlenül semmi rosszat nem tett, mindig sikerült vele (ha több beszélgetés után is, de) megértenünk egymást, egyezsége jutnunk. Vezetőként azonban azt gondolom több szempontból is érdemes lenne fejlődnie. Rengeteg tanár állt a felmondás szélén sokszor manipulatív, kihasználó viselkedése miatt, visszajelzések hiányának vagy kérdéses formájának okán. Igencsak károsnak találtam, hogy rengeteg alkalmazott betegen is járt dolgozni, a betegszabadságok indokolatlanul szigorú kezelése, és az ebben a témában folyó általános kommunikáció minősége okán. Több alkalommal éreztem magam is, muszáj visszamennem dolgozni, habár még lázas vagyok. Úgy gondolom saját testünk vagy szellemünk kizsigerelése soha nem vezet jó eredményre. A gyakran előforduló iskolai rendezvények vagy ünnepek sokszor zajlottak kaotikusan, előzetes megbeszélés hiányában mindenki magára volt utalva, miközben másik 20 gyerek támaszkodik rájuk, illetve a keretekre, amelyekre szükségük van. Ott tartózkodásom alatt továbbá rengeteg hozzám hasonló gyakornok vagy asszisztens hagyta ott az iskolát, mivel több hónapra és kizárólag a csecsemőkhöz osztották be őket, hiába voltak maguk is esetleg pszichológusnak, néha középiskolás tanárnak készülő hallgatók. Ez a kiválasztás leginkább véletlenszerűen történik. Hogy teljesen őszinte legyek a csecsemőkkel töltött másfél hónapom (amely 2 hétre szólt volna eredendően) a legmegterhelőbb napjaimat eredményezte. 8 órányi altatás, etetés, pelenkázás, felügyelés után fizikai és mentális fáradtságom eddig nem ismert szinteket öltött;

dramatikusabb perceimben jövőbeni anyaságom is megkérdőjeleződött. December végére biztos voltam abban, nem szeretnék gyereket látni egy jó ideig. Így, sokadik egyértelmű kérésemre reagálván helyeztek végül januártól a nagyobbakhoz. A gyerekek ezután minden nap percek alatt töltötték fel energiáimat és érzelmeimet is. A velük való munka és interakció minden napomat jókedvűvé, felszabadulttá, kíváncsisággal telivé, nyitottá varázsolta. Reggelente ugyan fáradt de széles mosollyal indultam munkába, kollégáimmal szüneteimben és iskola után is szívesen töltöttem szabadidőmet, és alig vártam mit hoz a másnap ebben a folyton nyüzsgő intézményben. Távozásom napjának közeledtével az igazgató állandó asszisztensi állást ajánlott fel, amelyet ugyan elutasítottam, mivel pszichológusi karrierem útján már így is késve érzem magam – de természetesen nagyon jóleső visszajelzés volt ez.

Rengeteget tudnék még írni a különböző korosztályok sajátosságairól, a szerintem remekül működő iskolai szabályokról és keretekről, kedvenc élményeimről, vagy a szabadságról, amelyet munkám során a kellő idő után mindenkitől bizalommal megkaptam, de azt hiszem elég annyit mondanom, hogy utolsó három napomat könnyek között töltöttem tanárok és gyerekek ölelésében, és életre szóló tanulságokkal, tapasztalatokkal, barátokkal – na meg körülbelül 50 darab színes, szivárványos, virágos, „I love you Miss Noémi”-s rajzzal távoztam 7 hónap után a St. Patrick’s International School-ból.